

Sagen heller ikke har fundet et eneste nyt Moment draget frem imod, hvad vi have foreslaaet. Jeg skal altsaa indskrænke mig til at anbefale Vedtagelsen af Mindretallets Forslag, som gaar ud paa at foreslaa en almindelig Afstemning og lade den være afgørende for Øernes Skæbne.

Jeg vil gerne dertil føje et Par Ord. Fra Begyndelsen af, da denne Traktat forelaa for Rigsdagen, var der jo meget forskellige Opfattelser af, hvorledes den skulde behandles. Medens Folketinget sluttede sig til den, ganske som den forelaa, uden at forlange nogen Afstemning, saa var der her i dette Ting fra Begyndelsen af en vis Tilbøjelighed til at forkaste Traktaten. Men Indstillingens Vedtagelse her gik dog ud paa, at ingen søgte at faa Traktaten forkastet, men dens Vedtagelse derimod gjort afhængig af en Afstemning paa Øerne. Dernæst er man jo i Folketinget gaaet i samme Retning, saaledes, at hvad der i dette Øjeblik foreligger, er i begge Ting et Ønske om at gøre Traktatens Anerkendelse afhængig af en Afstemning paa Øerne. Det er jo givet, at derved ere vi under disse Forhandlinger komne et stort Skridt nærmere mod hinanden, saaledes, at det, der i dette Øjeblik egentlig ligger mellem Regeringen og de to Kamre, er den Maade, hvorpaa en saadan Afstemning skal finde Sted. Jeg haaber, at vi, selv om vi nu ved Afstemningen i Dag ikke skulde komme til det samme Resultat, som er vedtaget i Folketinget, dog endnu ville kunne komme over den ganske sikkert i alt Fald i Formens mindre Forskel, der er mellem Rigsdagens Afdelinger.

Udenrigsministeren (Deuntzer): Det er, hvis jeg ikke husker fejl, nu næsten to Uger siden, denne Sag sidst var til offentlig Behandling her i Tinget, og jeg kan derfor vel forstaa, at den ærede Ordfører for Flertallet har følt Trang til at give en ret udførlig historisk Fremstilling af Sagens Gang og herunder at gentage de Argumenter og de Betragtninger, som han og hans Meningsfæller tidligere have haft Lejlighed til at fremsætte, og hvilke jeg trøster mig til at sige, at jeg fra min Side, og de, der dele Mening med mig, har haft rig Lejlighed til at imødegaa. Jeg skal derfor ikke indlade mig videre derpaa, men blot holde mig til nogle ganske enkelte Punkter. At jeg ikke indlader mig videre derpaa, skyldes allerede den Omstændighed, at saa vilde Forhandlingen blive meget vidtløftig, det vilde blive nødvendigt at tage hele

Sagen op igen, særlig saadanne Punkter som det, Ordføreren henviste til, nemlig at Øerne efter hans Formening med Urette havde maattet bære Udgifterne ikke alene til Militæret, men ogsaa til Guvernøren. Han tilføjede ikke, at bemeldte Øer samtidig have oppebaaret Toldafgifterne, han antydede ikke, hvad der er fremhævet under Diskussionen, at disse Øer ere i en ganske særlig Stilling. Det kom ikke frem. Men jeg skal ikke opholde mig derved. Jeg anser det paa Sagens nuværende Standpunkt for ganske ligegyldigt. Der er en anden Ting, som jeg ogsaa anser det for aldeles hensigtsløst at komme ind paa. Det kan vel ikke nægtes, at Danmark har stor Skyld lige over for Øerne, og man kan uden at gaa for vidt sige, at der har fundet en Misregering Sted, men hvad jeg finder ligegyldigt, er, om det er den ene eller den anden, der bærer Skylden derfor. Det er mig komplet ligegyldigt, om det er Regeringen, Folketinget eller Landstinget, der bærer Skylden. Vi bære alle Skylden, det er noget, der hviler paa Landet, og vi kunne ikke unddrage os den. Men skulde jeg sige min specielle, personlige Mening, mener jeg, at det er det usalige, politiske System, den uheldige politiske Udvikling her til Lands, der bærer Hovedskylden. Jeg vil endvidere sige, i hvad Retning vi have mishandlet Landet. Mishandlingen bestaar ikke i, at vi hvert Aar have skrevet store Summer op; det forekommer mig ikke at kunne genere noget Menneske, maaske os mest, som have skrevet dem op, men aldeles ikke Vestindianerne. Om vi i det ene Aar have skrevet 800,000 Kr., det andet 1,200,000 Kr., det tredje Aar 1,600,000 Kr. og nu 8 Millioner Kr., forekommer mig, da Øerne ikke kunne betale, ikke kunne skaffe Pengene, at være ganske ligegyldigt. Paa samme Maade kan jeg ikke se, at det indeholder nogen Mishandling af Øerne, at der hviler en Garantiforpligtelse paa dem, som ikke kan søges løst, og som ikke noget Menneske har kunnet gøre gældende paa praktisk Maade. Jeg skal ikke skjule, i hvilken Henseende jeg mener, Øerne ikke ere behandlede som de skulle. Jeg vil ikke gøre det, fordi der, hvis vi skulle beholde Øerne, maa tages fat paa en anden Maade end hidtil. Hvad man har fejlet, er, at man ikke har behandlet dem som andre Dele af Danmark. Det burde i hvert Fald forandres. Der er her navnlig to Ting at tage i Betragtning. For det første maa Befolkningen derovre have Valgret og Valgbarhed til Rigsdagen, Repræsentation i Folketing og Landsting.